

Sămănătorul

Revistă Literară Săptămînală

Supt îngrijirea d-lor :

D. ANGHEL, ST. O. IOSIF, M. SADOVEANU, G. SANDU-ALDEA, ION SCURTU

PENTRU PARTEA LITERARĂ.

G. M. MURGOCI

PENTRU PARTEA ȘTIINȚIFICĂ.

Sumarul :

- P. DULFU. — Fluierul (poezie).
I. BORCIA. — La miezul Noptii (după S. Mörike).
I SCURTU. — Simeon Florea-Maria
ȘTEFAN ȘERBĂNESCU. — Nori de ploaie (poezie).
I. BOTENI. — Scrisoare.
I. U. SORICU. — Cîntec.
DAN T. — Infernul literar.
I. SCURTU și G. M. M. — Cronică.

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

B-dul ACADEMIEI No. 3. — Str. EDGAR QUINET No. 4.

BUCUREȘTI.

EXEMPLARUL :

In țară . . . 20 bani
In străinătate 25 ,

ABONAMENTUL ANUAL :

In țară . . . 10 lei
In străinătate . 12 ,

Routăți Literare

apărute în editura
institutului de arte

grafice și
editură

„**Minerva**”

București. — Bd. Acade-
miei 3, — Edgar-Quinet 4

M. Sadoveanu

**La noi,
în Viișoara**

Scrisori către un prieten

Prețul: Lei 2.—

I. A. Bassarabescu

Vulturii

Schițe și nuvele

Prețul: Lei 1.50

Virgil Caraivan

La șezătoare

Povești și snoave

Prețul: Lei 1.50

N. Dunăreanu

Chinuiții

Schițe
din viața de port

Prețul: Lei 1.50

M. Eminescu

Geniu Pustiu

— Roman inedit —
Ediția II-a

Prețul: Lei 2.—

V. Alecsandri

Teatru IV

Vol. V din opere complete

Prețul: Lei 1.50

N. IORGA

Prin Bulgaria la Constantinopol

Prețul: Lei 2.50

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ LITERARĂ SĂPTĂMINALĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
B-dul Academiei, 3,
Strada Edgar Quinet, No. 4.
BUCUREȘTI

ABONAMENTUL ANUAL

În țară 10 lei
În străinătate 12 »

FLUERUL*)

Zorile 'nroșit-au bolta,
Și Păcală, pe-o cărare,
Tot măi sue 'ncet — cu sacul
De tămie la spinare.

Suie 'ntr'una... pîn' odată,
Cînd de după stînci cărunte
Răsărea făclia zilei :
Iată-mi-l p'un vîrf de munte.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Stă, și preumblîndu-și ochii
Peste plaiul luminos,
Peste văile 'nflorite :
— «Iii!», îngînă, «Ce frumos!...

«Dumnezeule slăvite,
«Ce urzit-ai cer, pămînt :
«Mare ești!... și ale tale
«Lucruri — minunate sînt !»

Apoi — ce-î trăsni prin minte? —
Dete sacul jos din spate,
Și se apucă s'adune,
Din pădure crengi uscate.

Strînse, strînse... o grămadă,
Bună !... După'aceia — școasă
Din șerpar: oțelul luciū,
Iasca, cremenea vîrtoasă.

Și din cremene, cu-oțelul,
Scăpărînd scînteî pe iască :

*) Din «Isprăvile lui Păcală», ediția II, prelucrată din nou, ce va eși în curînd de supt tipar.

*Dete foc grămezei... Para,
Incepu să pîlpăiască.*

*Și creștea mereu vilvoarea, —
Stîlp de foc înmalt, roșatec,
Pin'a prefăcut movila
Cea de vreascuri în jăratec.*

*Iar Păcal' atunci cu mîna-î,
Saltă sacul, mi-l răstoarnă, —
Și din el tămîia toată
Pe cărbunii 'ncinși o toarnă.*

*Sfîrie pe foc tămîia,
Și un sul gros, alb, de fum
Prinde-a se nălța 'n văzduhuri,
Pin' la cer făcîndu-și drum.*

*—«Iac' așa!» gîndea Păcală,
Stînd de-o parte... Și zîmbia,
Urmărind cu ochii fumul
Înspre cer cum se suia.*

*«Ce-î, pe lîng' aceasta, jertfa
«Ce-ți aduc, slăvite Tată,
«In cădelniți, prin biserică,
«Popii? E nimica toată!...»*

*Dar pe cînd gîndea el ast-fel,
De odată ce să vază?
Cerul își deschide falnic
Porțile, se luminează...*

*Și din naltul lui un înger
Se coboară jos pe plaii:
—«Bine te-am găsit, Păcală!
«Eă trimes sînt de la raii.*

*«Ziditorul lumei, Tatăl,
«Să vorbească vrea cu tine;
«In locașul de lumină,
«Sus la raii decî, — hai, cu mine!»*

*Nemișcat în loc, Păcală,
Stă o clipă, ca visînd...
Apoi — numai că se simte
De pe plaii spre cer urcînd...*

Aripî par' c'avea la spate!
 Înapoi când se uita,
 Tot mai mic, mai şters, pămîntul
 Rămînea în urma sa.

Casele-î păreaî mici cuiburi,
 Munţii — nişte moşoroaie,
 Rîurile — şerpi molatici
 Ce prin iarbă se 'ncovoate.

Iar de la un timp, nici urmă
 De pămînt!... Pierise 'n hău...
 Numai stele şi luceferi
 Intîlnea în drumul său.

Ajunsese-atît de aproape
 De cîmpia cea cu stele,
 Că putea culege sute —
 Să fi vrut — şi mîi din ele.

Apoi şi mai sus, de-odată
 O lumină orbitoare
 Îi răsare 'n ochi, mai albă
 Ca lumina cea de soare.

Pasă-mi-te-acolo 'n raze
 De lumină 'nvăluit,
 Se afla locaşul Celui
 Care toate le-a zidit.

.....
 Cum, pe unde mai trecut-a,
 N'a văzut... fu peste fire...
 Îi luase par'că ochii
 Negrăita strălucire.

Îi părea doar că zăreşte:
 Mîndre paşişti., pomî în floare,
 Mese 'ntinse,... pe la mese:
 Lume 'n straiu de sărbătoare...

Numai straiie luminoase,
 Numai feţe mulţumite...
 Auzea şi-un zvon în treacăt,
 Zvon de glasuri fericite...

.....
 Şi de-odată, numai iată-l...

Locului oprit din zbor,
Se trezește față 'n față
Cu al lumei ziditor.

Dumnezei, cu barba albă,
Ca omătul cel curat,
Odihnea 'ntr'un jilț, de cete
Ingerești înconjurat.

Stînd în față-î fără veste
Cînd se pomeni Păcală,
Iî stătu 'n piept răsufierea,
Mut rămase de sfială.

Domnu-î înțelese frica:
— «Ei!... bine-ai venit la raii!...
«Maî aproape!... n'avea teamă!
«Știi de ce mi-te chemai?...

«Jertfa ta de azi, Păcală,
«Cu plăcutul ei miros,
«Mi-a făcut un mare bine,
«M'a făcut, vezi, sănătos.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

«Căci zăceam în pat de-o boală,
«Cărei nu-î dedeam de leac. —
«Pentru asta, spune-mi, haide,
«Ce bine-ai dori să-ți fac?

«Fă-ți p'acea ochii roată,
«Cere-mi, făr' a te sfi,
«Ori ce-ți place: rugămintea
«Cît clipești, și-s'o împlini.»

De-ale Tatălui cuvinte
Părîntești îmbărbătat,
Iși roti Păcală ochii
Prin locașul minunat.

Ce era pe-acolo, Doamne!
Ce de lucruri de minune:
Nu-î condeiu ca să le scrie,
Nici graii să le poată spune!...

De odată, printre-atitea
Frumuseți Dumnezești,
Intr'un colț, el vede-un fluer,
Mic,... un fleac, nici să-l privești.

Și grăiește: — «O stăpîne!
 «Pentru jertfa-mi ne 'nsemnată,
 «De la tine... sănătate!
 «N'așteptam vre-o altă plată.

«Dacă vrerea ta e totuși,
 «Cu vr'un dar să plec din raii:
 «Vezi, în colț colo, cel fluer?
 «Doar pe-acela să mi-l dai.»

Din mulțimea de scumpeturi,
 Auzind c'atît el cere,
 Doar un fluer, alt nimica,
 Domnul rîse cu plăcere.

Apoi zise: — «Cum, băete?
 «In acest locaș măreț
 «Nu găsești să-mi ceri tu mie
 «Nici un lucru măi de preț?

«Ia mă stăi și te gîndește:
 «Vrei noroc? băneț? averi?
 «Vrei viață 'ndelungată?
 «Vrei a raiului plăceri?...»

—«Ursitorule al lumii!
 «Incă de copil doriaam,
 «Cînd voiî fi flacău, un fluer
 «Ca acesta eî să am.

«Dacă ții să-mi faci plăcere,
 «Dă-mi-l, te milostivește...
 «Robul tău zmerit nimica
 «Alte celea nu dorește».

Ce putea să măi răspunză
 La aceste vorbe Tatăl?
 Semn făcu să i s'aducă
 Fluerul cerut. — «Ei, — iată-l!

«Dacă ții la el atîta,
 «Fericit să-l stăpînești.»
 —«Mulțumesc!... Ferice, Doamne,
 «Și Tu 'n veci să 'mpărătești.»

.....
*Și grăind așa Păcală,
 Hai, — din ceruri lucitoare,
 Spre pământ simți că 'ncepe
 Iar domol să se coboare.*

P. DULFU.

LA MIEZUL NOPTII

După E. MÖRIKE

*Sosit-a noaptea pe pământ;
 Se reazimă de munți, visînd,
 A vremii cumpănă de aur s'arată
 Privirii ei, în taină, nemișcată;
 Mai gureșe sînt izvoarele-acuma
 Tot cîntă, s'audă și noaptea, muma,
 De ziua de azi,
 De ziua cea mîndră de azi.*

*De mult ce-î sună la urechi
 Adurmătorul cîntec vechiū,
 Albastrul cerului mai dulce-î pare
 Și zvonul ceasurilor trecătoare.
 Dar nu mai tace-al izvoarelor șopot,
 Și 'n vis tot cîntă apele 'n ropot
 De ziua de azi,
 De ziua cea mîndră de azi.*

Trad. de I. BORCIA.

SIMEON FLOREA MARIAN

Cine dintre privitorii ședințelor solemne ale Academiei ori dintre necătorii atenți ai Căii Victoriei, între Piața Teatrului și clădirea Academiei, nu l-a văzut măcar odată? Chip simpatice, făptură bine legată, înfățișare venerabilă, preotul și profesorul bucovinean Simeon Florea Marian, figură neaoș românească, precum fu și numele său. trebuia să atragă asupra sa luarea aminte și plăcerea de a-l privi a Bucureștenilor cu carte românească. Aerul său senin, de păstor sufletesc și de cărturar al obștei, mersul sigur și sprinten, vorba-î moldovenească așezată încîntău pe oricine.

Iar de aci înnainte, chipul drag al «Părintelui Marian», cum i se zicea în cercurile literare, chipul cunoscut și dorit care răsăria în fiecare an, regulat, în mijlocul Capitalei, pe vremea sesiunii Academiei, a dispărut dintre noi.

Deși în putere încă, părintd foarte sănătos și mai avînd de străbătut o cale pînă la bătrînețe, — preotul, dascălul, harnicul cercetător al literaturii și datinelor populare romînești a trecut în lumea eternă a celor drepti, în ceata luminată a sutelor de mii de preoți romîni de pe vremuri, supt stăpînirea Celui Prea Înnalt căruia și-a închinat în mare parte viața, a căruia slavă a propovăduit-o cu cinstită credință.

Odraslă din țeranii bucovineni, din satul Ilisești, tînărul Simeon Florea Marian, după isprăvirea liceului, apucă, asemenea multora din ceii de o seamă cu el, calea «școalei mai înnalte» și învățaturii celei prea lăudate și mîntuitoare, calea teologiei, a preoției și a dascăliei, — a sfîntului apostolat creștinesc și romînesc. Împrietenit din copilărie cu poveștile, cîntecele, farmecele și zicătorile minunate ale poporului nostru, deprins tot din copilărie cu hărnicia, om cu suflet ales și cu minte ageră, S. F. Marian se interesă din vrîme de comoara nesecată a folclorului romînesc, așa de puțin luat în seamă pe acele vremuri, prea puțin cultivat și astăzi încă de ai noștri. Rînd pe rînd, la soroace regulate, ieșiră cărți după cărți de supt pana harnicului și iscusitului preot și profesor.

«Ornitologia populară romînă», volumul despre datinele noastre la naștere, la căsătorie și la moarte, culegerea «farmecelor» populare romînești, studiul despre cromatica populară, poveștile despre Maica Preacurată, Calendarul sărbătorilor creștine și păgînești ale poporului și alte lucrări mai mici, între care cite-va de istorie, iar acum în urmă manuscrisul postum, cuprinzător și de sigur prețios ca și cele-lalte opere ale sale, asupra botanicei poporului, — sînt tot atitea pietre trainice ale clădirei mărețe pe care fericitul preot și dascăl a înnălțat-o, în mulți ani de studii, de jertfe și de mulțămire sufletească, întru cunoașterea poporului nostru, întru îmbogățirea literaturii noastre folcloristice, întru păstrarea unui material foarte întins, cuminte strîns și ales, pentru viitorii oameni de știință și scriitori cari se vor îndruma, cu gînd curat și cu hotărîre de trudă îndelungată și neîntreruptă, la izvoarele apelor vii ale înțelepciunii, poeziei și datinelor neamului nostru.

Simeon Florea Marian s'a învrednicit numai prin sine de cinstea oficială cea mai mare care poate ajunge pe un scriitor romîn, fiind

chemat măi de mult printre «nemuritorii» Academiei Române. Prin stingerea lui prea timpurie, Bucovinenii pierd o glorie a țărișoarei lor, iar toți Rominii o podoabă a literaturii și a științii naționale.

I. SCURTU.

NORI DE PLOAIE

Zăbranic de 'ntristare înlinsu-s'a în zare,
Acoperind vederii albastrul plin de soare;
Gîndire-'nfuriată întreg văzduhul pare,
Din el pornește fulger și 'n el lumina moare!

Jar nori greoi de ploaie s'așează rînduri, rînduri
Între pămînt și ceruri, venind din zări pierdute,
Corăbii plutitoare în aier cald născute
Ce-ascund comori puzderii, că cerul stă pe gînduri!..

De-aici, de jos, pornit-au nălîndu-se pe raze,
În abur fiin. gîndire ce-î urmă-î n'are urmă;
Izvor sînt de viață cum în pustiū oăze
Daū omului suflarea, cînd setea lui o curmă...

Spăimîntători s'adună la-'nfiia lor ivire
Și-î mersul lor, balauri ce-aū omorît lumina,
Sînt gata să înghiță cu-a lor potop senina
Cîmpie, unde floarea respiră doar iubire..

Un fulger... este moartea ce s'a urcat în aier,
Strălucitoare, albă în ura ei nebună,
Văzduhul tot îl scurmă născînd în juru-î vaer,
Jar norii ard în pară și gem și plîng și tună...

Dar iată-î calmî și mîndri și-aū răzbunat pe moarte:
Din fruntea lor cad stropii ușori ca solii de bine,
Purtînd cu ei norocul... ah, viața vine, vine
Să-'nvioreze cîmpul ce roade o să poarte!..

ST. ȘERBĂNESCU.

SCRISOARE

Acum, la venirea primăverii, dragă prietene, toate în orașul nostru se înnoiesc par'că.

Cerul se limpezește pînă supt culmea munților, se zvîntă drumurile către sate, surid casele albe în jocuri de raze și fetele gătite ies spre seară la plimbare, ascultă glumele noastre, rid ispititor, măi clipesc din genele mari și se lasă în suflet o umbră de mulțumire.

Iarna am dus-o și măi așa și măi așa.

Drept să-ți spun, 'mă era citeodată foarte greu, cînd venea înserarea de vreme, cînd somnul întîrzia să sosească și stam singur în căldura odăii.

Mă gîndeam atunci la taina noastră în căsuța din Olari, la planurile fel și chip, la socotelile asupra căsătoriei, la cîntecele de dor, cînd ni se roua ochii și ne îndreptam fiecare mintea către lucruri atît de dulci. Atunci îmi părea rău după viața Capitalei.

Și-mă mai aduceam aminte cu înrîstare de scena teatrului, de sălile de operă, de glasul primadonelor, cînd se rătăcea pe la noi o trupă și cînta, său juca... Doamne! Doamne!

Ce copil am rămas eu!

Uite și acum abia aștept vacanța și doar nu măi sînt școlarul cu șapca adusă pe sprînceană. BCU Cluj / Central University Library Cluj

În Dumineca Floriilor o să mă duc la furtatul în grădină, să măi cunosc locul scîrciumului din altă vreme. Și apoi în fiecare seară la denie. Să văd copiii scoțindu-și pălăriuțele dinnaintea bisericii, să-i aud cum socotesc încet numărul mătăniilor de la spovedit, să-i privesc cum se închină adînc, atingînd fruntea de piatra rece, să ascult: «Cămara ta, Mîntuitorule...» și să-mă închipui pe bietul neua Ștefan în strana stîngă cîntînd, cu ochii către înălțimea boltei; să aștept în drum, cînd se duc fetele sfoase să spue neichii popii păcatele din an.

Dacă aș măi avea glasul, aș cînta iarăși Vineri seara la prohod, să-mă ascult răsunetul pe zidurile bisericii, să fac nevestele să plîngă, să simt cum am cucerit toată lumea din locașul cel sfînt; să aleg floarea Paștii din grămadă, să mă țiu lingă părintele Petre, ca să aud măi bine cîntecele de îngropăciune la ocolirea cu sînta masă, să văd cum se împrăștie luminele pe la case răzlețe și să staî în uliță de vorbă cu vre-o rudă.

— E! d'ar fi trăit biată mă-ta, surata, eu gîndesc că n'ar fi măi îmbătrînit. Mare te-ai făcut, lele, mare... și mintos, e-he!..

O să mă duc în sat la noi de hotărit și par'că aș și porni, cînd măi uit peste pod și văd drumul alb de soare, încolăcindu-se pe deal.

Și cu toate astea și aici sînt niște ochi frumoși, nespus de blînzî, supt sprîncene arcuite. E și aici un glas dulce, o față albă, un trup mlădios, cu mers mîndru și legănat, un chip de femeie frumoasă, visătoare, puțin, foarte

puțin tristă, o înfățișare de copilăș drăguț cu vorba domoală, cineva care-mi dezmeardă somnul nopților și mă face dimineața să mă trezesc cîntînd.

Odată am visat-o țesînd, — ce ți-e cu omul de la țară? Se făcea că am rămas o clipă amîndoi în cameră și eu m'am apropiat de războiul, s'o încerc de știe unele numiri. Nu m'a răspuns, dar am simțit părul cum mă gîdila supt bărbie și, la un sgomot de uși, m'am depărtat de atîta farmec.

O să fac drumul de țară în poștalion cu cai mărunți, să intru pe poarta muscelului, să zăresc de departe casele pe deal și fierul alb lucind pe clopotnița bisericii. Să mai cînt cu vizitiul, îndemînd roibișii la drum, să-mi mai săgesc odată inima tinereții, să sosesc în sat în lăcrămarea amurgului și să simt fiorul sfînt din săptămîna patimilor cînd se îmbracă codrul pe poale și se deschide colțul erbei la suflarea de primăvară.

Să mă trezesc în detunături de pușcă la sărbătoarea Învierii și să-mi aduc aminte din copilărie, cînd mă găteam cu haine nouă, luam ouă roșii în buzunare și mă duceam să bea «băutura cea nouă» isprăvitoare a postului și deslegătoare la atîtea bunătăți.

Pe la amiază să-mi îmbrac cămașa cu rîuri, să simt mijlocul în strînsura betelor de lînică, să mă duc la horă și să ascult lăutarul cîntînd.

Pe unde am umblat, am auzit eu mai mulți, dar pînă acum mi se pare că nici unul n'are adusătura din arcuș și călcarea pe coarde a lui Costică al nostru, cel care m'a văzut crescînd, mi-a cîntat cînd am eșit la joc și știe briele care mi-a fost dragi, ba își aduce aminte și cu cine le-am jucat întîia oară.

O să mă prind cu flăcăii înaintea la o sirbă, să ascult răsunetul podelei, să vie mîndra satului lingă mine, să ne aducă circiumăreasa vin și să mă cred că plutesc fugînd în ocolul jocului.

Să mă întind la taină cu bătrînii satului, să întreb cîte o vorbă pe ale măritate în lipsa mea, să mă plimb pînă tîrziu pe ulița liniștită și să ascult melodia broaștelor din gîrlă.

Și cînd mă voi hodini supt frunză de mesteacăn, cînd voi auzi mierlele cîntînd, cînd voi privi din înălțime casele albe împresurate de florii de prun, mă va înfiora poate și amintirea chipului drăgălaș, rămas departe.

I. BOTENI.

C Î N T E C

Fata popii de la noi,
Sărut oehii amîndoi,
Buzele subțiri și moi
Umerii rotunzi și goi.

Dă-mi să-ți gust și eu din vin,
Săruta-ți-ași albul sîn.
Și gropița din bărbie,
Că-mi răpi odihna mie.

I. U. SORICU.

CÎNTUL AL TREILEA DIN INFERNUL LITERAR

Per me si va tra la perduta gente...

Dan T. e purtat de maestrul său Eminescu prin Infernul literar

...O muzică divină se auzi în dreapta.
Maestrul părăsindu-mi, eii alergai acolo.
Nerăbdător, cu mîna, mlădițele de sălcii
Le depărtaî din față-mi. Și iată ce văzuî:
O tablă largă 'nfiptă în poartă — așa grăia :

«Casa literaturii și-a artelor frumoase.
Prin mine poți pătrunde'n al patimii lăcaș ;
Prin mine poți pătrunde la cei neisprăviți,
Cari prin scris țintiră spre lumea Nemuririi.
Un neam pierdut se zbate supt patima-î, aci.
Eternă-î nebunia, etern eu voi păzi-o.»

Iar eii mirat la culme măntore către Maestru,
Grăind umil : Maestre, mi-e aspru înțelesul
Acestor vorbe scrise cu 'ntumecate slove.
Literatura-î oare salașul nebuniei ?»

Maestru'mi puse mîna în creștet și, zîmbind,
Lung mă privi ; și gura tăcută sta, doar ochii
Licăritori de focul mărețului său geniū
Staî ațintiți pe mine cu o dojană blîndă.
«Naiv copil al firii, copil te-am cunoscut.
Cînd alergai prin iarbă cu părul plin de soare,
Cînd ascultaî cum cîntă isroarele pe prund
Și te-oglindeaî ca Nărcis în unda lor vioaie.
Credeaî că toată lumea ca raza e de pură,
Că poți privi cu ochiul prin marea-î limpezime.
Precum poți cu privirea străbate'n fundul undei.
Nu te-utrebaî și n'aveai nevroe să te'ntrebî...
Nu urmăreaî cu gîndul ascunsele-aderăruri
Și nu gustaî în urmă din sîmburul amar.
Ci bune erau toate, cinstite și frumoase...
Și azi ca și 'nainte eii își pătrund în suflet
Și văd aceleași gînduri copilăroase în trupul
Unui bărbat. Tot bună, cinstită și frumoasă
Tu. îți închipui lumea și nu pricepi ce poate
Ambiția hrănită în trupuri de nevolnici...
Nu'ți mai grăesc o vorbă, căci vreaî să vezi cu ochii...»
Luîndu-mă de mîna intrerăm în grădină.

Puțin înaintarăm și iată'n fața noastră
 Un rîu cu unde repezi oprindu-ne cărarea.
 Și se 'ndrepta spre mine-o ființă dezvățată
 Măruntă, cocoșată, ca un «păun» de mîndră ;
 I se umflase mînta de vînt, precum se umflă
 Vîntrelele rotunde la mîndrele corăbii.
 Pîticul spre noi ast-fel plutea cu pînze 'ntinse...
 «Ce cați pe-aci?» îmi strigă. «A! tu ești opincar...»
 Și gata să-mi arunce în cap cu groasa-î bîță,
 Dar Maistrul cu asprime certîndu-l, porunci
 Să ne deslege barca din mal și să ne treacă
 Pe prundul din potivă. Iar Charon mă privi
 Chiorîș și se supuse, dar mormăia încet.
 Și noi plutirăm. Stropii cîntau pe lîngă bareă,
 Pe cînd lopata 'n foșnet izbea în unde crețe.
 Curînd trecurăm rîul. Și ce văzură ochii-mă !

O mîndră, nestîrșită grădină, mîngăiată
 De-al primăverii soare. Și din izvoare- ascunse
 O dulce melodie aluneca prin aer
 Și-ți îndrepta gîndirea spre visuri fermecate.
 Și totuși cîteodată o larmă izbucnea
 Cutremuînd cuprinsul, sălbatecă, stricînd
 Intreaga armonie a cîntului și-a firii.
 «—Maestre, ce se-aude?» «—Vre-o ceartă literară.»
 Mirat și plin de grije mergeam acum mai înte
 Pe o cărare 'ngustă, pîndă-mă eși în cale
 Un luminis. Și 'ndată încremenii pe loc...
 Cum se adună iarna pe-un stîrv un stol de cioare
 Cu aspră croncănire, așa se 'ngrămădise
 Cu răcnete grozave pe un volum, poezii.
 Vorbeau de-o poezie ce laudă aflase
 De la un critic. Asta n'o mai puteau răbda
 Groparii poesiei, maestrii Decadenței.
 O spintecau în metri, podobele-î zmulgeau
 Și cînd o prăfăcură în treanță terfelită,
 Strigară plini de ură, din plete rînzolind :
 «Pe zei și pe zeițe, ce artă fu aci?»
 Se 'ntoarseră de-odată spre culmea unde stam.
 Văzîndu-mă zbierară : «Pe el, că nu-i de-aî noștri !»
 Mă îngrozii văzîndu-i cum năvălesc rînjind.
 Erau să mă sfîșie de nu 'ntîndea maestrul
 Pulpana togei sale ca scut de apărare.
 Și mult timp se tocmiră cu el pîn' să mă lase.

Eă mă sileam acuma să'mi stîmpăr tulburarea.—
 Pe cînd mergeam de-alungul unui zglobiū pîrîu
 Innăbușit de ierburi, gîndirea care 'ntr'una
 Imi stăpînise mintea, o arătai pe față :
 «—Maestre, cum se poate atîtea patimi negre
 In mijlocu 'ncîntării să fie adunate?
 Un codru plin de spaime, cu spinî umplînd cărarea,
 Cu tufe 'nșepătoare, măi potrivit ar fi.
 Ce gînd alese oare acest lăcaș drept bun?»
 «—Eă îți pîndeam cuvîntul, simțînd ce vrei să spui...
 Un spirit de blîndețe le-a fost ales lăcașul.
 Aceste toate umbre țintesc spre înmălțimi,
 Dar nu le-ajută vîlaga s'ajungă ce doresc ;
 Le poartă o putere ne'nfrîntă înmăinte
 —Căci unsă le e fruntea de-un pic ce s'a preliu
 Din vasul sfînt în care păstrat e Idealul.—
 Dar sînt prea slabî de înger și nu prind Nemurirea.
 Aceasta le frămîntă și le asprește firea.
 Și trîștilo: nevolnici ce aū dorinți de zei,
 Le dete soarta bună acest raiū de grădină
 Doar s'o 'ndulci pizmașul și zbuciumatul suflet,
 Incredințat în urmă de marea lui micîme...
 «Dar vezi că raiul firii cu toată frumusețea-î
 Nu poate să 'mblînzească această turmă oarbă.»

Mergeam vorbind prin iarba plăpîndă dintr'o luncă
 Și ne scaldă lumina, și fluturi fîlfîiau
 Și-aî fi crezut că-aci e domnia fericirii.
 După-un desîș de frasinî văzuî că mă înșelasem.
 Căci se făcu 'nmăinte'mi un țare înmalt, spinos.
 Și 'ntr'un noroiū cu miros mișcaū jivini roșcate.
 Iar în mijloc sta, galben, cu buzele 'nverzite,
 Cu ochi vicleni, un suflet cu 'nfățîșare de-om.
 «—Privește-l ! E un critic ! De fiara asta 'nchisă
 Să te păzești, că arde măi rău ca o urzică !
 Te 'nșeapă din plăcerea haină de-a înșepa.
 Și-atîț de rea-e firea-î, și-atîț sălbăticită,
 Că niciodată rîvna-î de rău nu-î săturată.
 Cu cît se 'ndestulează, cu-atîț măi mult i-e foame.
 El a mușcat din sîmul celui ce-l ocrotise :
 Prietenii 'și imbală cu groaznicu-î venin.
 Din rău și perfidie l'a plămădit un diavol
 —Crezînd că-î prea banală povestea cu Pandora —
 Și l'a vîrît în lume supt forma unui critic
 S'așîțe dezbinarea, s'arunce calomniă,

Să răscolească iarăș nămolul de injurii,
 Și s'a temut de dînsul grădina asta 'ntreagă
 De-aceia 'l aruncară 'ntr'un cuib de jidănași:
 Pe aștia de-î mușcă i se 'ncrețește gura.»

M'am depărtat cu mîna la nas, și iar am mers
 Cotînd pe o cărare dintr'un zăvoi și 'n juru-mi
 Vedeam trecînd ființe cu 'nfățîșeri ciudate,
 Vorbeau din mers, orî mute, priceau pieziș la mine.
 Maestrul a lor fapte îmi tălmăcea pe rînd.
 Și iată-ne, la urmă, într'un ținut stîncos.

O ceată prizărită trăia o «viață nouă»,
 Trăgînd în piept arome din bălți nesănătoase.
 Chemaî din cer pe Venus, pe Sirius, Hecate,
 Și adunaî toți morții ca să răcnească noaptea,
 Orî rătăceaî în șoaptă prin temple de basalt,
 Plîngînd lîngă sicriuri de aur sau lemn sfînt
 În care dorm în neguri Ofelii scofîlcite.
 Iar sus, pe-o stîncă neagră (dar fără rechiu castel)
 Sta un Marchiz, cu'n înger venit din Düsseldorf
 Și-î lămurea în taină cum poate-un flu să aibă
 Mai mult ca a lui mamă vre-o șapte ani...

De-odată

Cînd ascultam cu mare respect, simții alături
 Cum caută în juru-î maestrul o scăpare
 Și o cumplită grije răzui pe fața lui...
 «Prietene, întoarce-ți privirile spre mine,
 Se-apropie un groaznic pericol pentru tine,
 Și de ți-e dragă viața, să nu îmi calci porunca.»
 El, ca să fie sigur că 'mă țiu fîgăduiala,
 Mi-ascunse supt braț capul înfășurat în togă.
 Așa, în noaptea oarbă, pericolul simții
 Cum trece pe alături, căci tremură maestrul...
 Tîrziu îmi dete drumul și, asudat, privii
 Și 'n inimă'mă pătrunse florî: trecuse Smara!

Iar rătăceam acuma, și nimerirăm poala
 Unei păduri antice. Aci vorbea o umbră.
 Cenaclul sta în juru-î ca gurile căscate.
 Mirîndu-se ce gînduri adînci îi poartă graiul:
 Trei ceasuri le vorbise și tot nu pricepeau!
 De-asupra lor, de-o cracă sta agățat un steag
 Cu slove spălăcite de vînturi și de ploî.

Maestrul rîse vesel : «Estetul din Gramont !
 E bun băiat de-alt-minteri, atît că prea se crede,
 Se'n_cîntă de o vorbă : vrea artă pentru artă.»
 Acela auzise și se apropiè,
 Făcînd la temenele cu zîmbetul pe buze :
 «—Inhibitiv maestru, nu ai vre-o poezie ?
 Haî, scoate, scoate, scoate ! S'o dăm la Convorbirî.»
 Dar îl bătutu pe umăr maestrul, cuçîntîndu-î :
 «Așa, ai, Mihalache ! Adevărat să fie
 Că ți-a rămas în artă ceasornicul în urmă ?
 Ei, bată-te norocul ! Tot steagul șters de vremuri ? —
 Ce?... N'am la mine versuri...» «—Se poate ? scoate, scoate !»
 Se 'ntoarse și spre mine : «Nu scoți și dumneata ?»
 Eū îmi priveam maestrul cam stingherit. Dar rîse
 Și îmi vorbi maestrul cu veselia 'n ochi :
 «—Poți da ce vrei, căci asta nu-î om periculos.
 Ce crede el, o spune ; tu faci ce crezi mai bine.
 De-aceia se nasc critici ca să înșire multe.
 Ei vin și trec, poetul adevărat rămîne.
 Acesta vrea să aibă'n revista-î alt 'curent',
 De ce să-î strici plăcerea, cînd e copilăroasă?...»
 Eū mă miram cum poate maestrul să grăiască
 Cu-atîta glumă 'n vorbă de un estet cu rază...
 Ne tot poftea estetul, dar noi grăbirăm pasul.
 Căci trebuia s'ajungem mai repede la țintă.
 Și iarăși întîlnirăm în drum un stol de umbre
 Cu chipurile trase, cu ochii mici de pizmă.

De pe-un tapșan, pe-o vale, veneau mirosurî grele,
 Căci se 'ntindeau la soare culturî mari de Becești.

Apoi, am dat, pe-o coastă — și-acuma îmi fac cruce !—
 De-un chioșc în care doamne se 'nghesuiau cu zgomot.
 Scârliți erau supt masă ciorapii strămoșești
 Și frînte stau de-o parte și iglița și acul.
 Cucoanele-autoare, în mîni cu pana gîștii.
 Plecate pe hîrtie pe capete lucrau.
 Dar chiote și ceartă în gineceū domneau.
 «Am căpătat comanda unui roman istoric !»
 Țipă, în treacăt, una. «Eū iaū măsura astă-zi
 Și peste-o lună-î gata romanul psihologic !»
 Țipă și alta 'n grabă. Fugirăm și de-acî,
 Că și aci 'ntîlnirăm privirea rătăcită
 Și trista nebunie a celor ne'mpliniți.
 «Prietene, grăbește, ne ia din urmă seara

Și e pericol strașnic de-om înnopta pe-aci.»
 Strîns m'apucă de mînă, apoi pîndind în juru-î,
 Mă trase după dînsul pe 'o cărare-ascunsă,
 Urcîndu-mă pe-o stîncă ce stăpînea grădina.
 Jos, pîn'departe'n zare, vedeam țara nevoii
 —Era mult mai întinsă de cît mi-o 'nchipuisem.—
 Și în apusul roșu vedeam cum miî de umbre
 Îndeplineau cu chinuri zadarnica lor muncă...
 Iar unul din mulțime își ridică privirea.
 Văzîndu-ne pe stîncă încremenii. Și par'că
 Se 'nnăbuși, căci mîna 'nceleștînd la gît o duse.
 Cîți-va ce'n a lui preajmă munceau, huară'n seamă
 Și-i urmăriră ochii. Și-un vaer de mînie
 Se răsîndi în ceruri. Se adună o ceată
 Mai mare, tot mai mare și mai sălbăticită.
 Se năruia grădina spre poarta Nemuririi,
 Cu răcnete 'nmulte de ciu'lă și durere
 Și toată ceata 'n fugă greu se izbi de stîncă.
 Aci se 'nghesuiră, strivîndu-se 'n picioare,
 Cu pumnii strînși lovîră, scîrșnind de disperare.
 În temelia stîncii, dar li se frînse pumnii.
 La unii într'un rînjit li se 'nceleștase fața
 Iar alții cu blesteme 'nspăimîntau văzduhul.
 Înflorat de groază eu mă trăseî în lături.
 Maestrul însă'mi zise: N'ai teamă ; nu te-ajunge
 Blestemul cînd te afli pe calea Nemuririi.»
 Privea în jos cu ochii plini de melancolie :
 «Privește ! Dezvelită li-î patima întreag !»
 Mă înclinai pe brațu-î, cu ochii uzi de lacrimi.
 Plîngeam fără de voc, cu-o mare jale 'n suflet.
 Și nu știam de-î teama de dînsii său e mila...

.
 O boare liniștită mă mîngîie pe frunte,
 'Nainte'mî, printr'o rale de flori acoperită
 Tăcut, un rîu albastru aluneca supt nuferi...
 Un nor de-argint se-oprise și se-oglindea în ape.
 Era atîta pace că se-auzea și iarba
 Cum sîșie 'nclinată de vîntul blînd al serii.
 Eu îndreptai spre maîstru ochi de recunoștință
 Și mă lipii de dînsul ca de-un ocrotitor.
 Căci mă scăpase teafăr de-o aprigă furtună.
 Înțelesei de-atuncea cît sbucium e 'ntr'un suflet
 Pe care-l arde dorul de glorie prin artă...
 Mult timp am stat noi ast-fel pe-un dîmb, privind în zare

*Cum își adună 'n maldăr, apusul, trandafirii.
Cite-un suspin zadarnic cătam eu să'mi înmăbuș
Și mult timp întristarea nu îmi sbură din suflet...*

DAN T.

CRONICĂ

Jubileul d-lor profesori Spiru Haret și D. Emanuel

Anul acesta d-nii Spiru Haret, profesor de mecanică și David Emanuel, profesor de teoria funcțiilor la Universitatea din București, au împlinit 25 de ani de profesorat. Pe timpul când acești doi doctori în matematică s'au întors de la Paris, s'a reorganizat Școala de poduri și sosele și Școala specială de artilerie și geniu, așa că de atunci ei au funcționat mult timp ca profesori de matematică și la aceste școli.

Cu ocazia împlinirii celor 25 ani de profesorat, ciți-va din foștii elevi au luat inițiativa unei serbări intime și baterea unei plachete comemorative, iar Sîmbătă seara (28 Aprilie) un număr de vre-o sută de foști elevi ai d-lui Sp. Haret și D. Emanuel s'au adunat la un banchet în onoarea lor, cu care ocaziune li s'a înmînat și placheta comemorativă. Era interesant de văzut adunați în jurul profesorilor aproape toți primii studenți în matematică ai Universității și a celor-l'alte școli speciale, unii din elevi fiind și ei profesori universitari, foarte mulți ingineri, ofițeri superiori și nenumărați profesori de liceu, și mai interesant era să vezi elevii ajunși în rang și bătrînețe cu profesorii lor. Aci opera acestor neobosiți profesori se vede în ființă; opera singură a vorbit să preamărească munca și priceperea celor doi dintre cei mai buni profesori de matematică ai țării noastre. A fost de sigur un moment de neprețuită și meritată satisfacțiune ce au simțit cei doi — să le zicem acum bătrîni profesori, — căci după 25 de ani de profesorat, de această, de obicei, ingrată meserie, nu mai rămîi tînăr. Dintre cei cu cari acești profesori au dus în primele timpuri greul facultății de științe a Universității noastre, căci au fost timpuri cînd ei făceau cite două cursuri, nu mai trăește azi de cit d. Gr. Ștefănescu, care acum 2 ani și-a serbat jubileul de 40 de ani de profesorat.

Această serbare a fost în deosebî prețioasă pentru D-l David Emanuel și putem zice că d-sa a avut primul moment mai zgomotos de satisfacțiune în toată cariera sa de profesor.

Căci, cum e știut, d. Haret de la o vreme a început să se ocupe cu chestiuni de administrație și organizație școlară, a avut onoarea și greaua sarcină de a fi ministru al instrucțiunii și ministru bun, acum pentru a treia oară, așa că a fost în viața sa de nenumărate ori sărbătorit în public și a avut

numeroase satisfacțiuni morale ca profesor și legiuitor. D. David Emanuel a fost profesorul conștiincios, cu drag de clasa și materia lui, în orizontul căreia și-a închis tot idealul său, așa că d. Emanuel e una din figurile cele mai tipice ale profesorului și din cele mai caracteristice ale Universității noastre. De o modestie fără seamăn, foarte sobru și liniștit în viață, puțin expansiv și tăcut în firea lui, a fugit totdeauna de gălăgie, de politică, de reclamă, și sintem siguri că azi, după 25 de ani de profesorat, foarte puțin știu că la Universitatea noastră este un profesor și matematic bun numit David Emanuel.

De altfel el singur a caracterizat perfect viața lui, în începutul discursului său de mulțumire elevilor și ucenicilor ce-l serbătorează :

«E prima dată — zicea el — când vorbesc în fața unui alt public decît clasa mea (aplaude furtunoase), și cum paharul de șampanie nu poate niciodată înlocui tabela neagră și creta, ce singure-mî dau vervă (aplaude nesfîrșite), să-mî permiteți a citi vorbele mele de mulțămire, căci altfel mî-e teamă că vocea mea o să tindă către zero». Era drept că pentru prima dată îl auziam ținînd un discurs, dar necontestat că discursul lui a fost cel mai potrivit și cel mai plăcut în serata aceasta.

Mai departe zicea : «Am fost, cum știți, numai profesor și am predat numeroase funcțiuni: transcendente, eliptice, etc., dar mă măgulesc că am fost singurul ce n'am călcat legea cumulului și, cu toate aceste funcțiuni n'am adus greutatea bugetare ministerului de instrucție»...

Să dea D-zeu ca acești vrednici profesori să ajungă și jubileul de 50 de ani!

G. M. M.

Vestim și salutăm, cu plăcere, printru colaboratorii revistei noastre pe d. Petru Dulfu, cunoscutul meșter neîntrecut al povestirii «Asprăvilor lui Păcală», operă premiată de Academic, scriitor încărunit în muncă și merite, dar tînăr și astăzi ca suflet și productivitate.

În numărul nostru următor vom da o nouă povestire în versuri a d-lui P. Dulfu, «Basmul privighetoareii», dintr'un alt volum, care se va pune în curînd supt tipar.

Mulțumim d-lui Dulfu, cu acest prilej, pentru prietenia și dragostea ce ne arată, și-l asigurăm și pe dînsul, precum o știe de mult maestrul nostru d. G. Coșbuc, că e cea mai fericită zi pentru noi, cei tineri, cînd scriitorii cari ne-au fost dascăli vîn între noi, ca fruntași dorîți ai mișcării literare de azi.

*

A încetat din viață, Luni seara, în București, Frédéric Damé, Francez naturalizat în țară; s'a distins ca publicist în presa noastră politică scrisă franțuzește și prin activitatea sa în învățămînt, dar mai ales prin marea sa operă «Histoire de la Roumanie contemporaine», care, cu toate greșelile ei, rămîne o lucrare interesantă și folositoare pentru unele însușiri bune.

Cărți.

D-l D. Vasiliu-Bacău, profesor, merită încurajare și laudă pentru edițiunea ieftineî «Bibliotecî naționale», prin care își propune a trata pe înțelesul tuturor problemele cele mai însemnate ale unei serioase educații naționale a obștei romînești. Fiecare broșură, pe hîrtie foarte bună, cu tipar limpede și frumos, costă numai zece bani, o adevărată jertfă curată. Aū ieșit pînă acum patru broșuri: «Limba strămoșească», «Patriotismul», «Viața la țară» și «Educația caracterului».

* Cu îndoita înviere de primăvară și de Paști aū ieșit o serie de opere literare și ediții noui din opere vechi. Nu sîntem prietenii dărilor de seamă și notițelor americane, de repezeală și de mîntuială, care se întemeiază de obicei pe răsfoirea, superficială — de multe ori nici pe atît — a sărmanelor opere încăpute pe mîna criticilor-molochi. Cărțile literare bune aū totdeauna actualitatea lor, iar cele rele n'ar trebui să aibă niciodată actualitate.

Astfel se va vorbi pe rînd și cu răgaz despre volumele: «La noi în vîșoară» de M. Sadoveanu, «Chinuiții» de N. Dunăreanu, «Tănase Scatiu» de Duiliu Zamfirescu, «Vulturii» de Basarabescu, «Iubita» de Traian Demetrescu, «La șezătoare», povești și snoave de V. Caraivan, «Prin Bulgaria la Constantinopol» de N. Iorga, «Dragoste cu toane», traducere după Goethe de St. O. Iosif, «O ședință comunală», comedie populară în 2 acte de G. Stoica, «Poesii» de Nuși Tulliu, «Domnița Ruxanda», încercare dramatică de Dinu Ramură.

II. Reviste.

Prichindelul Chendi, caricatura Mefistofelului semitizat, un soiū de Neo-Heine, numai cinic și niciodată de talent, a izbutit să-și preschimbe suflul pe deplin: ca oricare Ițic de la «Adivor», fostul teolog ortodox face haz pe socoteala Sfințelor Paști și le poreclește «sărbători *domnești*». Firește, fiul Sionului n'are sărbători creștine, chiar dacă a fost odată creștin. Încolo, toată flecăriia despre revistele de Paști din «Viața literară și artistică», singura revistă care are ambiția să nu fie nici literară (în ton), nici artistică (în formă), nu e vrednică de nici o atenție.

* Arțagui ascuns și patima deochiată din mărunta corespondență a confratilor noștri de la «Luceafărul», oameni și ei, decî cu dreptul de a se supăra și fără dreptate și a se răzbuna fără succes, nu poate avea decît soarta scriitorilor nepoțite și... refuzate: te uiți la ele cu nedumerire, poate și cu dispreț, o clipă, apoi le uiți și ierți creștinește.

* A'ncetat «Revista noastră» a d-lui I. Gorun (Al. Hodoș) care tocmai isprăvise a scoate la iveală cusururile «revistelor altora». Pricina este. lipsa abonamentelor suficiente și neplata rescanțierilor, păcate vechi ale cetitorilor care pot fi înlăturate numai prin jertfe nouă și iarăși nouă. Noi regretăm dispariția confratelui nostru, deși d. Gorun ne-a arătat puțină prietenie. Sc.

Cui trebuie să revie direcțiunea Institutului meteorologic? e titlul unui memoriu înaintat de d. D. Bungețianu, conferențiar la Facultatea de științe, d-lui Ministru al agriculturii etc. Din acest memoriu aflăm multe lucruri ce ne pun pe gânduri. Auzim pentru prima dată, în această țară mai ales, că un om trimis de stat în străinătate, în urma unui concurs, ca să se specializeze în meteorologie, după ce a studiat la diferite Universități și a făcut practică la cele mai mari institute și observatorii din Europa, revenit în țară cu lucrări și certificate elogioase, a fost împedecat sistematic de o anumită administrație (și oameni) de la specialitatea și activitatea pe care statul -o contractase înaintea de a-l trimete în străinătate. Se văd în această țară o sumedenie de oameni puși în locuri pentru care n'aveau nici o pregătire; auzim acum că și oameni cu pregătire specială au fost și sînt împedecați a fi folositori țării și științei în ramura în care statul i-a încurajat.

Știm de altfel de mult de această anomalie, dar ea s'a pus în evidență mai ales acum, cînd fostul director al Institutului meteorologic, d-l Hepites, introduce ca al doilea director al acestui Institut pe d-l Murat, nepotul său. Toată lumea, care aude acum de acestea, zice cu drept cuvînt că d-l Hepites a îndepărtat și a împiedecat pe d-l Bungețianu de a intra în Institutul meteorologic pentru a face drum și a lăsa locul moștenire nepotului său, un mediocru licențiat al Universității noastre. Lăsînd la o parte faptul că directorul unui institut meteorologic trebuie să fie un om de știință cu cunoștinți vaste în matematică, mecanică, fizică, chimie, astronomie etc., de care pregătire a dat probe d-l Bungețianu, care a fost la Universitatea noastră un suplinitor universal, faptul însă că o direcție a unui institut științific se trece moștenire în familie mai ușor de cît un post politic a surprins pe toată lumea științifică din București.

Contra propagării «nepotizmului» și în institutele științifice și contra desconsiderării meritelor oamenilor de științe la noi se pronunță azi toată lumea noastră științifică. În legătură cu aceste fapte Facultatea de științe din București s'a întrunit și a stabilit un principiu general, ce cuprinde și cazul de față. Ar fi bine ca cel puțin în știință să avem o atmosferă demnă și sănătoasă.

G. M. M.

Ziare.

Primum, cu mare bucurie, numărul întiiu din noul ziar basarabean, *Viața Basarabiei*, condus de d. Alexis Nour. Ziarul are o ediție cu caractere latine și una chirilică. Astfel va putea fi citit și de obștea cetitorilor noștri. Articolele din acest număr arată valoarea reală a ziarului și-l recomandă călduros tuturor Romînilor. *Viața Basarabiei* va fi și un organ cultural, în prima linie. și independent, ceia ce iarăși este un gînd fericit.

Sc.

Cărți apărute în editura Insti-
 tutului de „Minerva“
 arte grafice
 Bulevardul Academiei, 3. — Edgar Quinet, 4.

AUTORII CLASICI

	L. B.		L. B.
ALECSANDRI V. — Poesii	1.50	EMINESCU M. — Poesii postume	1.50
— Teatru, vol. I	1.50	— Scrieri politice și literare	2.—
— Teatru, » II	1.50	— Literatură populară	1.50
— Teatru, » III	1.50	FILIMON N. — Ciocoi vechi și noi	1.50
— Proză	1.50	ISPIRESCU P. — Legendele său basmelor Românilor	1.50
ALECSANDRESCU GR. — Versuri și proză	1.25	NEGRUZZI C. — Proză	1.50
BĂLCESCU N. — Istoria Romi- nilor supt Mihai-Viteazul	1.50	ODOBESCU AL. — Vol. I. Opere complete	1.50
BOLINTINEANU D. — Poesii	1.50	PANN ANTON. — Opere comp- lete	1.50
CREANGĂ I. — Opere complete. 1.50			
EMINESCU M. — Geniu pustiu	2.—		

NB. — Toate aceste scrieri — exceptînd „Poesii Postume“ și „Geniu Pustiu“, de Eminescu, — se găsesc în ediții de lux . . . à Lei 3.— vol

AUTORII CONTIMPORANI

	L. B.		L. B.
ALDEA-SANDU C. — În urma plugului	1.50	HODOȘ CONSTANȚA. — Frumos.	1.50
— Drum și popas	1.25	IORGA N. — Cuvinte adevărate.	2.50
BÎRSAN Z. — Visuri de noroc	2.—	— Drumuri și orașe din Ro- mânia	2.50
BELDICEANU N. N. — Chipuri de la mahala	1.50	— Sate și mănăstiri din Ro- mânia	2.50
BOUREANU EUG. — Povestiri din copilărie	1.50	— Pe drumuri depărtate	1.50
COȘBUC G. — Valuri alinate, poesii traduse din Carmen Sylva	1.50	— Neamul românesc în Bu- covina	2.50
CHENDI IL. — Preludii	2.50	— Neamul românesc în Ar- deal și țara ungurească, 2 volume à	2.50
— Foiletoane	2.50	— Gînduri și sfaturi ale unui om ca oricare altul	1.50
— Fragmente	2.50	— Ștefan-cel-Mare și Mihai- Viteazul	— .50
CUNȚAN MARIA. — Poesii	1.25	— Istoria Românilor în chi- puri și icoane	2.50
DELATISMANA CORN. IOANA. — 100 basme pentru copii	2.50	IOSIF ST. O. — Din zile mari	2.—
EMILGAR-GĂRLEANU. — Bătrîni	1.50	— Credințe	1.50
FLANMARION C. — Tainele ce- rului (tr. d. H. G. Lecca)	1.50	LECCA G. H. — Poesii	1.50
GENIS D-NA (de). — Povestiri morale pentru tinerime	1.50	LIVESCU FLOREA MARIN. — Nu se cuvîne!	1.50
GORUN ION. — Taina a șasea	1.50	MANOLACHE-HOLDA I. — Fețe	1.50
GRIGOROVITZA EM. — Chipuri și grairuri din Bucovina	2.50		

	L. B.
PAPAHAGI N. și JULES BRUN . . .	
Moșneagul de la munte . . .	1.50
PAUL AUGUSTIN. — Între Someș și Prut . . .	1.50
PETRESCU-PETRA N. — Ilie Marin . . .	1.50
POP VASILE. — Ris și plins . . .	1.50
— Domnița Viorica . . .	2.—
POPOVICI C. AUREL. — Vorbe înțelepte . . .	1.50
ROSETTI R. D. (Max). — Între Capșa și Palat . . .	2.—
Rutenisarea Bucovinei . . .	3.50
SADOVEANU M. — Povestiri . . .	1.50
— Crîșma lui moș-Precu . . .	2.—
— Dureri înăbușite . . .	2.—

	L. B.
SADOVEANU M. — Soimii . . .	1.50
— Povestiri din război . . .	2.—
— Floare-Oflită (roman). . .	2.—
— Amintirile căprar Gheorghită . . .	2.—
SCROB C. — Rouă și brumă . . .	1.50
SCURTU AUREL. — Călăuza stațiilor Balneare și Climatice din România . . .	2.50
SLAVICI I. — Vatra părăsită . . .	2.—
— Din bătrîni . . .	2.50
TEODORU A. GH. — Din viața marinarului . . .	1.50
VOINEȘTIE-BRĂTESCU I. — Nuvele și schițe . . .	1.50

BIBLIOTECA POPULARA „MINERVA”

No.		L. B.
No. 1—3.	Istoria populară a Romînilor . . .	—45
» 4.	Cîntarea Romîniei . . .	—15
» 5.	Istoria populară a literaturii Romîne . . .	—15
» 6.	Revoluția lui Tudor Vladimirescu . . .	—15
» 7.	Perdereă Basarabiei . . .	—15
» 8.	Unirea Principatelor . . .	—15
» 9.	Mihail Cogălniceanu . . .	—15
» 10.	Vasile Alecsandri . . .	—15
» 11.	Stefan-cel-Mare . . .	—15
» 12-13.	Istoria lui Mihai Vi-teazul, de N. IORGA . . .	—25

No.		L. B.
No. 14.	Revoluția lui Horia . . .	—15
» 15.	Răpirea Bucovinei . . .	—15
» 16.	Cum să ne creștem copii . . .	—15
» 17.	Păstrarea sănătății . . .	—15
» 18.	Ce să citim? . . .	—15
» 19.	10 Maii . . .	—15
» 20-22.	Războiul pentru nea-tîrnare . . .	—45
» 23.	Viața și faptele Mitro-polului Moldovei Veniamin Costachi . . .	—15
» 24.	Aritmetică . . .	—15
» 25.	Femeia în revoluția din Rusia de E. Arbore-Ralli . . .	—15

BIBLIOTECA MUSICALĂ ≡ „LIRA ROMÂNĂ”

Conținînd cele mai frumoase romanze și cîntece
naționale romîne pentru voce și piano ≡

NUMERELE APARUTE :

1. Deșteaptă-te Române. Cîntec pa-triotic.	11. Cucuruz cu frunza'n sus. Cîntec popular.
2. Luna doarme. Romanză populară.	12. Pețișo din acel sat... Arie din Transilvania.
3. Aoleu! Arie populară.	13. Popa zice că un bea. Arie popular.
4. Suspine crude. Romanză populară.	14. Inimioara mea. Arie populară.
5. Cîț te-am iubit. Romanză popular.	15. Am un leu și vreau să-l beau. Cîntec popular.
6. Călugărul. Melodie populară.	16. Pasăre galbenă'n cioc. Cînt. pop.
7. Pentru tine Jano. Cîntec popular.	17. Imnul Regal Român de Hübsch.
8. Două fete spală lînă. Arie popul.	18. Cîntecul Gînteii Latine.
9. Ce te legeni codrule? Romanză.	
10. Steluța. Romanză.	

Prețul unui Ex. 20 bani.

De vânzare la toate librăriile din țară și la Institut. de arte graf. și edit. „MINERVA”, București, B-dul Acad., 3.—Edgar Quinet, 4.